I. M. ȘTEFAN

MISIUNE SPECIALĂ

13

CLUBUL TEMERARILOR

I.M. ȘTEFAN

MISIUNE SPECIALĂ

Volumul 2

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.13

virtual-project.eu

București - 1966
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU
Tehnoredactor:
GABRIELA TĂNASE
Coperta de
ALBIN STĂNESCU

• S.O.S.

Trecuseră încă două zile.

Vremea se răcea mereu și pe mare se iviseră primele sloiuri răzlețe.

Palid și slăbit din cauza pierderii de sânge pe care o suferise, căpitanul sorbea cafeaua turcească dintr-o ceașcă înaltă, galbenă și studia, pentru a nu știu câta oară, mesajul descifrat de Simion. Deși radiotelegrafistul nu cunoștea limba italiană, asemănarea acesteia cu limba română îi îngăduise să se descurce destul de bine în traducerea textului.

— Pe cinstea mea, îi spunea Gunnar Krag Hedei, Breazu ăsta ne-a ajutat să scăpăm de un individ foarte periculos. Nici n-am bănuit că Lombardi avea un spion la bord!

— Fără îndoială că pentru Dick era și bomba de plastic a individului aceluia de la Namsos pus de Arne pe fugă, remarcă Heda. Dar mă întreb dacă Strâmbul nu se temea că „Vasco da Gama” va exploda o dată cu el? Doar Sharpley ar fi trebuit s-o detoneze!

— Naiba știe. Se gândea pesemne s-o pună când vasul ar fi fost ancorat undeva; de pildă pe coasta Insulei Urșilor, iar el ar fi coborât pe pământ. De altfel, în bagajele lui am mai găsit un mijloc de scufundare a vasului: un perforator electric cu motor propriu, care lucra cu foarte puțin zgomot.

— Putea găuri peretele vasului?

— Și încă foarte repede. Arne l-a studiat. Este de fabricație japoneză.

— De la Erik Vigdal mai sunt vești? întrebă Heda, după câteva clipe de tăcere.

— Chiar astăzi dimineață Simion a intrat în legătură cu căpitănia. N-a venit încă nimic de la „Bergen”. În schimb, zvonuri, câte vrei. Și cum marinarii sunt cam lăudăroși, ba unii mint chiar de sting, s-au găsit destui care se grozăvesc că l-au văzut pe Olaf în ultima lor călătorie și încă în puncte foarte îndepărtate unul de celălalt. De-ar fi să-i crezi, ar însemna că, la interval de 2-3 zile, „Pâinea lui Dumnezeu” a colindat din

antipod în antipod, de parcă ar fi zburat cu un satelit artificial al Pământului.

— Poate că și Strâmbul s-a lăudat când a povestit că l-a zărit pe tata, observă Heda.

— Nu cred. Eu știu când spun marinarii gogoașe și când nu. De altfel, ascultă acest fragment din mesajul către Lombardi interceptat de Simion: „... Am căutat să le defectez busola, dar cabina timonei este tot timpul supravegheată. N-ai însă grijă. Dacă vremea e bună, în mai puțin de o săptămână vom fi pe insulă, chiar înaintea oamenilor delfinului dumitale. Acolo, șoarecii coboară, iar eu mă pun pe nuntit. Numai să nu vină și balena...”

— Nunta să fie... scufundarea vasului? întrebă Heda.

— Asta presupun și eu. Iar șoarecii suntem fără îndoială noi.

— Dar „delfinul”?

— Lombardi o fi aranjat din Oslo o nouă expediție. Umbla doar și la Trondheim după așa ceva. Pesemne că vrea să afle cu orișice preț ce s-a întâmplat cu tatăl tău, mai precis cu misiunea pe care i-a încredințat-o.

— Și balena? Cine să fie balena?

— Asta nu mai știu. Dacă delfinul e într-adevăr un vas al lui Lombardi, din spusele acestuia pare să reiasă că balena este un altul, într-un anumit sens rival, de care el se teme. Dar „Delfinul” și „Balena” ar putea să fie nu numai nume de vase, ci și denumiri ale unor grupuri, ale unor bande. Nu uita că în ajunul plecării noastre din Trondheim, Lombardi a fost și el atacat de niște bandiți.

În orice caz, Dick Sharpley ăsta a fost tare viclean. S-a priceput să ne câștige încrederea, poate fiindcă urmărea să-l lăsăm să păzească singur vasul, când vom ajunge pe insulă. Noi l-am considerat un fel de păcătos pocăit, pe care cinstea acordată de mine l-a prefăcut peste noapte din lup în miel, iar el și-a făcut mendrele. Dacă nu ar fi fost surprinse și identificate semnalele, o pățeam rău de tot, Heda.

„... Nu uitați să-mi spuneți unde e «cuibul» pe insulă, ca să aștept acolo delfinul vostru. Găsesc de toate în cuib?” – mai citi căpitanul. Înțelegi, Heda? Și asta îmi pare clar! Pe Insula Urșilor trebuie să fie o cabană sau vreun adăpost într-o peșteră, iar Strâmbul se interesa dacă sunt bine aprovizionate. Ce nu înțeleg însă, e ce-au găsit cu toții pe Insula Urșilor. Niciodată n-am auzit

c-ar fi acolo cine știe ce puncte de atracție: câteva mici zăcăminte de cărbuni și fosfați, iar la sud de insulă se află câteodată bancuri de pești.

— Câți locuitori are insula?

— În total vreo trei sute, ceea ce înseamnă că e un pământ în imensa lui majoritate pustiu…

— Spuneți-mi, domnule Krag, ați vorbit cu Bob Lindsay?

— Da, Heda. Chiar ieri. Când i-am spus că Ali Hasan a pălăvrăgit, și-a descărcat și el sufletul. Mi-a confirmat descoperirea căpitanului și uneltirile șefului de echipaj, care voia să pună mâna pe aur. Ali Hasan căuta mereu să-i ațâțe împotriva comandantului. Pe cei câțiva marinari care aflaseră despre furtul hărții, care indica poziția comorii, îi amenința cu moartea dacă vor spune ceva. Bob era unul dintre ei.

— Și la prima anchetă n-a mărturisit nimic?

— Absolut nimic, Heda. Ali Hasan era un cuțitar feroce și Lindsay se temea de el. Acum l-am convins însă să transmită o mărturie completă prin radio, pentru înlesnirea anchetei.

Krag se întrerupse, căci în ușa salonului se ivise Simion Breazu, cu o hârtie în mână. Radiotelegrafistul se oprise în prag. Era peste măsură de emoționat, încât abia putu să vorbească:

— Un apel S.O.S., căpitane!

Odin se apropie repede de el.

— Au indicat coordonatele?

— Sunt la vreo 30 de kilometri la sud-sud-vest de insula Jan Mayen.

— De la cine e apelul? întrebă Heda, cu un glas care nu mai părea să fie al ei.

— De la „Bergen” – de la căpitanul Olaf Thördal. Vasul vine dinspre Insula Urșilor. Sunt în plină furtună și se scufundă… Apelul s-a întrerupt brusc.

Jonas Limarson era la timonă și căpitanul Krag îi transmise să schimbe imediat direcția spre vest. Stâncoasa insulă Jan Mayen, aparținând și ea Norvegiei, se găsea mult mai la sud decât Insula Urșilor, cam la mijlocul drumului între arhipelagul Svalbard și Islanda.

— Iar tu – se adresă el lui Simion – comunică-i imediat lui Erik Vigdal conținutul apelului. Să dea alarma. Explică-i că noi nu putem ajunge acolo înainte de două zile. Poate există vreun elicopter liber, din patrula norvegiană de salvare. Sau poate că

vreun vapor se găsește în imediata apropiere a naufragiului. Comunică-mi neîntârziat ce ți-a răspuns.

Căpitanul voia tocmai să iasă din salon, ca să determine poziția vasului și să indice precis direcția de navigație, când ochii îi căzură asupra Hedei. Sângele i se scursese din obraz. Se apropie de ea și-i puse mâna uriașă pe umăr:

— Curaj, fata mea. Și Odin și „Pâinea lui Dumnezeu” s-au luptat nu o dată cu stihiile dezlănțuite. Au știut să le învingă. Acum cel puțin știm că Olaf trăiește.

Heda nu-i răspunse și căpitanul părăsi, grăbit, salonul.

Fiica lui Olaf Thördal își amintea de fratele ei mai mare, de bălaiul Alf, care ajunsese căpitan la numai 25 de ani, dar nu se mai întorsese dintr-o vânătoare de balene în mările Sudului, de vărul ei, Björn, care pierise într-un uragan din Golful Mexicului, de mamele, soțiile și fiicele îndoliate pe care le întâlneai, la tot pasul, în port. Și i se păru că stâncile înalte, care străjuiau fiordul natal, se smulseseră din pământul norvegian și veneau spre ea. Veneau spre ea, ca pădurea răzbunătoare din *Macbeth*, gata s-o zdrobească.

— Mare blestemată! izbucni Heda cu furie, îngropându-și fața în palme. Vrăjitoare vicleană!

Rămase o vreme așa, copleșită.

Pe vas începuse tumultul. Echipajul aflase vestea și zgomotul pașilor și al glasurilor ajungea până în salon. Duduitul motoarelor devenise mai puternic.

Încetul cu încetul, Heda își redobândi stăpânirea de sine. Îi păru bine că numai căpitanul fusese martorul slăbiciunii ei. Era doar fiica lui Olaf Thördal, sora tânărului căpitan Alf Thördal, urmașă a atâtor generații de cutezători! În adâncul sufletului, iubea și ea marea, marea aceasta capricioasă și crudă, dar cutremurătoare în măreția ei.

• FLOAREA VERDE

Trecuseră de mult de locul naufragiului, unde sosiseră cu mult prea târziu. Nu descoperiseră nimic pe marea devenită iarăși calmă, așa cum nimic nu descoperise nici elicopterul trimis acolo de Erik Vigdal, cu două zile în urmă și nici vapoarele aflate în apropierea locului scufundării.

Acum, în zorii celei de-a cincisprezecea zile a călătoriei, „Vasco da Gama” se apropia de mica insulă Jan Mayen, a cărei suprafață abia depășea 370 de kilometri pătrați, dimensiune modestă, compensată însă printr-un relief foarte agitat: din depărtare, părea spatele unui animal uriaș, o dihanie cu două cocoașe, ce se scălda în mare. Aci era cel mai apropiat pământ unde s-ar fi putut refugia cei de pe „Bergen”: un pământ stâncos, vulcanic, dominat de sălbaticul Beerenberg – „Muntele Urșilor” – acoperit de ghețari, care fusese adesea comparat cu un uriaș corn de rinocer. Se ridica semeț, până la o înălțime de 2 335 de metri.

Insula era locuită doar de personalul restrâns al unei stațiuni de radioemisie și al unei stațiuni meteorologice, pentru care se construise o clădire mică, ascunsă de vânturile puternice, într-un loc mai ferit.

Conform planului stabilit, iahtul porni să înconjoare insula, în timp ce Odin, împreună cu Arne, Heda și doi marinari tineri coborâră cu barca la mal, într-un golf natural, unde acostau rarele ambarcațiuni care ajungeau pe aici.

Începură o cercetare amănunțită, pe malul stâncos, alcătuit din roci vulcanice. De multă vreme, nimeni nu părea să mai fi pus piciorul pe acolo. Arne, împreună cu unul dintre marinari, se duseră până la clădirea stațiunilor științifice. Era pustie și înghețată: pe ușă găsiră un anunț din care reieșea că un cutremur defectase instalațiile de electricitate și încălzire, obligându-i pe cei opt specialiști să părăsească temporar insula.

Vegetația țărmului era foarte săracă, mai ales că în septembrie dincolo de Cercul Polar se apropie iarna. Predominau mușchii sfagnum și lichenii de Islanda, presărați ici-colo, dar observară și câteva firave plante alpine, cu flori galbene, mici, în

locurile mai ferite de vânturi. În ce privește animalele, erau destul de numeroase. Pe mal, morse cu colți lungi și piele lucitoare se strânseseră în mari familii, iar mai în interior zăriră, în câteva rânduri, iepuri polari, lupi arctici și chiar un urs alb. Dintre toate viețățile, cele mai numeroase erau aci păsările – pescăruși guralivi, pagofile albe, presuri de zăpadă, care zburau foarte jos, fără frică, asurzindu-i cu țipetele lor. Se vedea cât colo că oamenii se arătau rar pe acest pământ neprimitor, că nu ajunseseră încă să înspăimânte viețățile cu detunătura puștii ucigașe.

Rătăceau de vreo câteva ceasuri pe insulă, când trei rachete verzi, de semnalizare, se arătară pe cer dinspre mare. Era convenit ca, în felul acesta, cei de pe „Vasco da Gama” să anunțe că nu descoperiseră nicio urmă. Dacă ar fi descoperit ceva, rachetele trebuiau să fie roșii. Odin răspunse la rândul lui, cu ajutorul pistolului de semnalizare.

Pentru a explora o suprafață cât mai mare a insulei, se hotărâră să se despartă în două grupuri. Arne și cei doi marinari urmau să escaladeze unul din vulcanii insulei, de unde se deschidea o perspectivă foarte largă, în timp ce Gunnar Krag și Heda aveau să studieze mai departe coasta.

Vremea se menținea relativ bună, favorizându-le planurile.

•

Trecuseră trei ore de la despărțire, când Odin și Heda zăriră rachetele luminoase lansate de Arne și ai săi. Escaladarea reușise, neașteptat de repede, dar rachetele erau tot verzi.

Între timp, căpitanul și fiica lui Thördal făcuseră mulți kilometri de-a lungul coastei. Krag păstra una dintre acele tăceri îndărătnice, care la el putea avea multe înțelesuri.

— Dac-ar fi ajuns până aci, ar fi lăsat desigur un semn în golful unde am acostat! zise Heda, dezamăgită. Mi-e teamă că degeaba explorăm deșertul ăsta. E drept… în ce alt loc s-ar mai putea afla?

În ce alt loc? gândea căpitanul, fără să-și mărturisească temerile. Acest „alt loc” putea fi fundul mării, mormântul atâtor marinari încercați.

— Nu pot pricepe ce s-a întâmplat! spuse Heda, cu un tremur în glas. De ce s-a ascuns tata de noi toți, nedându-ne nicio veste până la acel tragic S.O.S.? De ce au încercat toți tâlharii aceia să-ți zădărnicească expediția? De ce ne urmărește Lombardi cu

atâta asiduitate? Cum de s-a lăsat tata antrenat în misiunea aceasta, legată de interesele destul de suspecte ale unei firme suedeze? Simt că sunt în joc forțe pe care noi nici nu le bănuim.

Odin continua să tacă.

Toate întrebările acestea îl frământau și pe el. Nu le cunoștea răspunsul, dar ceea ce înțelegea era că Olaf Thördal se angajase într-o treabă foarte primejdioasă, în care se înfruntau rivali puternici. Era convins că făcuse acest lucru pentru a ieși din situația de strâmtorare în care ajunsese după ultimele călătorii, sfârșite destul de prost. Deși „Pâinea lui Dumnezeu” era foarte iubit printre oamenii mării, datorită blândeții și înțelepciunii lui, mai erau și destui care făceau haz pe seama ghinioanelor sale. De trei ori în ultimele două decenii vapoarele comandate de el se scufundaseră datorită ciocnirii cu alte vase în porturi. Acum un an, când comanda un vapor frigorifer, cu o mare încărcătură de carne din Argentina, instalația de refrigerare se stricase și întreaga marfă se alterase.

Se făcuseră anchete și nimeni nu-i descoperi nicio vină. Clauzele din contracte erau însă, în asemenea împrejurări, foarte severe.

Thördal găsea tot mai greu armatori care să-i ceară să le conducă vasele. Desigur că atunci când Lombardi se ivise, „Pâinea lui Dumnezeu” aștepta de multe luni ca cineva să-i încredințeze vreo navă și fusese de aceea o pradă ușoară…

În timp ce pietrișul scrâșnea sub pașii săi grei, Gunnar Krag se gândea la toate acestea. Din când în când se întorcea, făcându-i semn Hedei să nu rămână în urmă și barba lui mare se clătina o dată cu capul.

Unde avea să-l mai caute? Furtuna împinge foarte repede bărcile de salvare. Dac-ar fi putut măcar afla direcția în care bătea vântul în ziua naufragiului! Dar trecutul era mut și nu se destăinuia în niciun fel.

Se auzi un lătrat ascuțit și tânguitor. Speranța îi miji iar în suflet, dar nu era decât o vulpe polară, un animal grațios, cu blană albă ca zăpada, care fugi de cum zări oameni…

— Privește, domnule, Krag! strigă deodată Heda.

Odin observase însă înaintea ei fenomenul. Dinspre un defileu îngust, înghesuit între stânci, curgea spre mare o apă ciudată, deasupra căreia pluteau aburi verzui.

Heda fugi într-acolo.

— Aburi fierbinți! exclamă ea.

Amândoi o porniră de-a lungul cursului de apă, în susul cheilor. Aci, între stâncile înalte, viața pulsa cu mult mai puternic, ca într-o seră naturală. Ienuperi bogați, cu crucile verzi, întinse ca niște aripi de vulturi, acopereau suprafețe destul de mari și se fixaseră chiar și în scobiturile stâncilor. În locurile cele mai ferite, smocuri de iarbă și tufe de flori păreau să aducă mesajul unei alte lumi.

— Căldura le-a dat aci viață! spuse Heda, impresionată de spectacol.

— Apa e atât de fierbinte, încât izvorul nu poate fi departe, observă căpitanul.

Și, într-adevăr, nu avură mult de urcat până la izvor. Apa clocotindă țâșnea cu putere din câteva găuri aflate în stâncă, la o înălțime apreciabilă și cădea în cascadă, învăluind locul într-o ceață de smaragd, care vibra neîncetat.

— Probabil că sunt izvoare de curând formate, poate de câțiva ani, remarcă Odin. Altfel, locul ar fi desigur însemnat pe hărțile insulei.

Observară că apa curgea la vale prin două albii, amândouă formate inițial de torenții de ploaie. Una era cea pe care urcaseră spre izvor, iar cealaltă alcătuia un unghi drept cu prima, coborând spre coastă printr-o vale bolovănoasă, dar presărată de asemenea, ici-colo, cu vegetație. Acolo predominau trandafiri polari – Dryas interfolia – cu petalele lor albe, strălucitoare.

Se hotărâră să se întoarcă la țărm prin cea de a doua albie, deși drumul părea mai anevoios și cu mult mai întortocheat. Valea era foarte îngustă și, în două rânduri, trecură pe sub bolți de piatră, formate în masivul stâncos.

Într-un singur loc, valea se lărgea. Acolo se formase un mic lac.

— Știi, Heda, spuse căpitanul pe neașteptate: într-un loc care semăna grozav cu ăsta, din sudul Norvegiei, mi-a salvat cândva Olaf viața.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— E mult de atunci. Eu eram un tânăr, iar el un adolescent. Și apoi, ce te miră că nu ți-a vorbit despre asta? Olaf nu era omul care să se laude cu isprăvile lui.

— Asta-i adevărat… Dar dumneavoastră nu știați să înotați?

— Înotam ca un pește, dar m-a prins un vârtej. Și n-a lipsit mult să ne tragă pe amândoi la fund. Cu forțe unite, am fost până la urmă noi mai tari…

Porniră mai departe. Când, după vreo două ceasuri de mers, marea se zări în depărtare, erau foarte osteniți. În locul unde cheile se sfârșeau, se așezară, cu fața către plajă. Aci se formase o adevărată oază de verdeață, protejată de stânci imense.

Heda îi arătă căpitanului o floare ciudată, aflată chiar la marginea poieniței, unde începea nisipul.

— Ia te uită! O floare verde. Așa ceva n-am mai văzut. Și cât e de frumoasă!

— Pe cinstea mea, flori verzi nu există! spuse căpitanul, cu tonul unui profesor dezamăgit de neștiința elevului său.

Când o cercetară atent, se dovedi că „floarea” nu era o floare, ci cu totul altceva. Era o capsulă străvezie, un glob cu reflexe albastre, în interiorul căruia se deosebea ceva galben, ca o frunză veștedă.

Căpitanul Krag luă globul în mână și îl examină cu gravitate. Apa pătrunsese înăuntru. Odin tăie, cu un gest grăbit, capsula cu briceagul și câteva clipe mai târziu ținea în mână un petec de hârtie, pe care nu mai erau vizibile decât câteva cuvinte, și acelea destul de șterse.

— Un mesaj de la Olaf! spuse Krag, ca să-i potolească Hedei nerăbdarea.

Apoi, scoase dintr-o trusă lupa și citi, fără ca glasul să-i tremure:

— „Părăsit vasul «Bergen» la 4 septembrie, ora… și 24 minute… scufundă… furtuna împinge barca… sud-vest… provizii… trei zile…” Atât se poate descifra, continuă Gunnar Krag, după câteva clipe. Înțelegi, Heda? Vasul a naufragiat în apropierea insulei Jan Mayen, iar echipajul a coborât într-o barcă, pe care furtuna o împingea spre sud-vest.

— Deci spre Islanda, dacă nu mă înșel!

— Întocmai, Heda. Capsula cu mesajul a fost însă purtată de vreun curent capricios spre această insulă și aruncată de talazuri pe plaja unde ne aflăm acum.

• BALENA SE ARATĂ

Se făcu ora 10. Arne Krag se plimba nervos prin parcul orașului. Omul care îi dăduse întâlnire întârzia și inginerul era un fanatic al punctualității. Desigur, nu acesta era esențialul în cazul de față. Avea multe alte pricini pentru a fi intrigat și neliniștit, dar evoluția imperturbabilă a acelor ceasului îl mânia, ca o jignire personală și totul începu să-l indispună în jurul său.

Parcul acesta, pe care islandezii îl prețuiau atât de mult – promisiune a înverzirii insulei – îi apăru ca o caricatură: arborii scunzi, anemici, pe care îi ghicea înconjurați de o grijă fără margini, aveau ceva ridicol. Se lăsase ceață și aerul, supraîncărcat cu umezeală, devenise apăsător.

Din când în când, Arne ridica privirea spre statuia, cu o alură ce îi părea exagerat de eroică, a lui Ingolfur Arnarson, vikingul care, cu peste un mileniu în urmă, ajunsese în acest „Golf al fumurilor”, a cărui înfățișare dăduse capitalei islandeze numele: Reykjavik. Fumurile, adică aburii fierbinți, nu mai existau aci de mult, ba urbea era chiar numită în glumă „orașul fără fumuri”, dar casele nu se încălzeau cu lemne sau cu păcură: apa fierbinte, țâșnită din pământ, era adusă prin lungi conducte de piatră, în calorifere, bucătării și băi.

Cât de mult ar fi vrut ca această întâlnire să-i prilejuiască dezlegarea enigmei, ca el, Arne Krag, să fie acela care să poată desface ghemul, tot mai încâlcit, al dispariției lui Olaf Thördal!

Reconstitui în minte întâmplările ultimelor zile. După descoperirea capsulei, se hotărâseră să navigheze spre sud-vest, direcția de care vorbea fragmentul de mesaj, spre „Thule, țara negurilor”, cum numeau anticii Islanda. Aruncaseră ancora la Reykjavik, capitala micului stat, cu o populație ce nu atingea două sute de mii de locuitori și cu cel mai vechi parlament din Europa. Nădăjduiseră că vor afla aci vreo veste, că vor găsi vreun indiciu care să-i ghideze mai departe.

Primul drum al lui Odin fusese la căpitănia portului. Descoperi într-adevăr că „Bergen” trecuse în luna mai pe la Reykjavik, deci la puțină vreme după ce „Pâinea lui Dumnezeu” plecase din Trondheim. Din acte rezulta că vasul rămăsese doar trei zile în

port, și declarase rută spre Godthaab, în Groenlanda, o destinație care putea fi tot atât de bine fictivă ca și reală. De la plecare, nimeni nu aflase nimic despre „Bergen”. Telegrafiind la Godthaab, căpitanul Krag se convinse că Olaf nu se arătase pe acolo.

A doua zi după ce ancoraseră la Reykjavik, Odin îl întâlnise, în centrul orașului, pe Till Dagbert, un fost secund al său. La început, acesta se codi să vorbească despre cele ce știa, dar până la urmă le dădu informații prețioase. Mai întâi le spuse că, printre oamenii care forfoteau în port în vremea când „Bergen” se odihnea în radă, cel puțin doi se învârteau suspect de mult în apropierea vasului. Pe unul dintre ei îl zărise chiar luând, pe ascuns, niște fotografii ale pupei, unde erau depozitate o grămadă de materiale. Till profitase de ultima vizită la căpitănie a lui Olaf Thördal, pe care-l cunoștea de mult, pentru a-l avertiza asupra celor observate. „Pâinea lui Dumnezeu” îi mulțumise și îi șopti câteva cuvinte insului cu care venise, un om scund și îndesat, care purta ochelari cu o ramă groasă și neagră. Răspunsul acestuia fu un torent de invective la adresa unor dușmani pe care Till Dagbert nu-i cunoștea. Din discuția ce urmase, i se întipăriseră totuși în minte câteva cuvinte: „... afurisita aia de balenă. Mi-a spus doar Lom...” Restul nu înțelesese. Apoi, secundul îl auzise pe Olaf vorbind, cu glas scăzut, despre Insula Urșilor și despre niște treburi însemnate care urmau să fie făcute acolo, pe o coastă pustie.

Till Dagbert văzuse cum la Reykjavik pe „Bergen” se încărcaseră câteva lăzi cu mașini, dar ce fel de mașini erau, nu știa nimeni să spună și în port se vorbea destul de mult despre această încărcătură. O dată cu ele, pe vas urcase și omul care purta ochelari cu ramă groasă. Avea sub braț o imensă servietă albastră, de care nu se despărțea niciodată. Gunnar Krag își amintise că și Strâmbul pălăvrăgise despre un „om cu servieta albastră”, pe care pretindea că l-ar fi zărit, lângă Thördal, pe punte.

Till avusese prilejul să-l observe atent. Devenise parcă adevăratul stăpân al vasului, consultându-se rar și numai de formă cu căpitanul și iscodind toate ungherele...

Arne Krag se uită din nou la ceas. Era de acum zece și douăzeci de minute. Primise, puțin după ora opt dimineața, printr-un comisionar, scrisoarea aceea ciudată, semnată Willem,

prin care era chemat să vină în parc la ora zece fără un sfert. Odin era tocmai plecat la căpitănie, iar Heda se dusese să viziteze niște sere cu plante exotice. Nu avusese deci cui să lase vorbă unde pleca, deoarece în Simion nu avea încredere. Scrisese totuși în grabă un bilet, pe care-l băgă în Jurnalul de bord al tatălui său.

Măsura pentru a nu știu câta oară aleea din preajma statuii vikingului, când se trezi față în față cu un bărbat voinic, cu ochi mici, verzui. Purta un costum în carouri mari și o bască cafenie în cap.

— Domnul Arne Krag, dacă nu mă înșel? întrebă insul.

— Întocmai, răspunse el, cu o voce din care răzbătea nemulțumirea. Dumneata ești desigur Willem.

— Da, eu sunt. Scuzați-mă pentru întârziere! continuă celălalt. Un accident m-a împiedicat să vin la timp.

— De tramvai sau de tren? întrebă ironic Arne, știind că în Islanda nu existau astfel de mijloace de transport.

Vocea celuilalt se muie în inflexiuni care voiau să îmbuneze.

— Vă rog, încă o dată, să mă iertați. Locuiesc la o fermă din apropiere și am avut o coliziune cu un jeep, în timp ce veneam încoace. Sper ca folosul întrevederii să compenseze involuntara mea necuviință.

Arne îl privi atent, pe omul acesta volubil, care gesticula mult când vorbea. Îi amintea de Bob Lindsay, numai că avea o mustață mică, pătrată și o cicatrice foarte vizibilă îi parcurgea fruntea. O clipă îi trecu prin minte că, poate, mustața și cicatricea erau doar lipite.

— N-aș fi venit la întâlnire, spuse Arne, dar mă interesează cele ce vreți să-mi comunicați. Văd că cunoașteți foarte bine scopurile expediției noastre.

— Așa și este… Dar nu vreți să ne plimbăm puțin? V-aș conduce cu automobilul meu prin împrejurimi, dar am fost nevoit să-l las la un atelier de reparații.

Ieșiră împreună din parc și străbătură câtva timp în tăcere străzile înguste și regulate, mărginite de case solide, din cărămidă și beton armat. Din când în când, se observau unul pe altul, cu coada ochiului.

— Aproape numai femei și copii pe străzi, remarcă Willem. Bărbații sunt plecați pe mare, la pescuit… Apoi, văzând că nu

primește niciun răspuns, continuă: să trecem la ce ne interesează.

— Era și timpul, Lindsay!

Numele îi scăpase lui Arne fără să vrea. Willem tresări ca atins de firele prin care trece un curent electric, dar se stăpâni repede.

— Mă confundați, domnule Arne Krag. Numele meu e Willem, Willem Mart.

— Avem un marinar pe care-l cheamă Lindsay, spuse Arne, fixându-l. Seamănă leit cu dumneata. Mă gândeam, nu știu de ce, la el, domnule Mart.

Ajunseră pe o stradă mai largă, unde casele erau viu și cu gust colorate.

— Nu vreți să discutăm la o halbă de bere? întrebă Willem, arătând spre un local cu aspect destul de plăcut.

Arne încuviință și intrară înăuntru. Era un restaurant mic, dar îngrijit, al cărui aspect rustic, din lemn, imita interiorul unei corăbii vechi. Pe pereți erau pictate scene de pescuit și atârnau năvoade și ancore. După ce sorbiră în tăcere primele înghițituri, Willem începu să vorbească, apăsând pe unele cuvinte:

— După cum v-am scris, întrevederea este în primul rând în interesul dumneavoastră. Știu că-l căutați pe căpitanul Thördal. Cunosc și „misiunea specială” în care l-a trimis Vitto Lombardi. Din păcate, eforturile dumneavoastră, mai mult decât meritorii, au devenit de prisos.

— Ce vrei să spui?

— Un adevăr neplăcut, dureros și anume că nici el și nici ceilalți nu se mai află printre cei vii. „Bergen” a naufragiat în apropiere de insula Jan Mayen, iar barca de salvare în care s-a refugiat echipajul, s-a scufundat și ea.

— De unde știi asta dumneata?

— Navigam la nord de Isafjördur, când am descoperit, plutind pe valuri, o trusă conținând, între altele, unele lucruri personale ale căpitanului.

Willem scoase din buzunar niște acte, pe care Thördal le purta întotdeauna într-o trusă impermeabilă. Arne le examină cu emoție și îngrijorare. Printre hârtii se afla și o fotografie a Hedei. Inginerul recunoscu și trusa și actele, cât despre fotografia Hedei, era aceea pe care tatăl ei o purta mereu la el… Oare expediția de salvare devenise cu adevărat inutilă? Arne nu știa

ce să creadă... Rămânea de văzut cu ce scop voia acest Mart să-i abată cu orice preț de la căutarea căpitanului Thördal. Nu era doar primul care acționa în acest sens... Un gând îi trecu prin minte: poate că actele erau furate de la Thördal! Willem acesta avea vorba mieroasă, dar o privire șireată.

— Ce urmărești, domnule Mart? întrebă Arne direct.

— Vă rog să mă credeți: vreau să vă scutesc de strădanii și sacrificii zadarnice! veni repede răspunsul.

— O pornire pur filantropică deci! Și dacă vom persevera?

— Ar fi păcat de timpul pierdut. N-ați recunoscut oare actele?

— Par într-adevăr ale lui. Dar nu pot ști cum au ajuns la dumneata, Willem Mart.

— Vă dau toate aceste lucruri. Arătați-le și tatălui dumneavoastră. Poate că va fi mai rezonabil.

— Sunt convins că nici el nu va abandona lupta, spuse Arne.

— Credeți într-adevăr?

— Sunt sigur.

Fața lui Mart se întunecă:

— Atunci, va trebui să procedez altfel, ca să vă conving.

Arne nu dădu atenție suficientă acestor ultime cuvinte. Bău halba și se sculă în picioare ca să plece. Simți însă că pământul i se învârtește sub picioare. Cu un gest de scamator, pe care inginerul nici nu-l observase, Mart îi introdusese în băutură, cu câteva clipe înainte, un drog puternic. Arne nu se prăbuși, dar o moliciune nemaipomenită îl copleși, paralizându-i voința. În același timp, își dădu seama că Willem îl luase de braț și îl susținea. Împreună ieșiră din local. Ca prin vis, auzi pe un trecător spunând: „Ia te uită! S-a îmbătat în plină zi...”

Călătoriră cu taxiul, un timp pe care nu l-ar fi putut defini și apoi merse mult, nesfârșit de mult, la brațul lui Willem. În sfârșit, intrară într-o casă, care se afla undeva la marginea orașului, lângă o stâncă de granit, de forma unei aripi de pasăre. Trecu prin mai multe încăperi, stăpânit de aceeași inerție și se trezi aruncat, printr-o trapă, într-un beci. Căzu pe un morman de rumeguș, așa că nu se lovi tare. Trapa se închise și, cu o mișcare instinctivă, Arne duse mâna la lanterna din buzunarul interior al hainei. O scoase cu un mare efort și o aprinse. Mănunchiul de raze se roti printre vechituri de tot felul, până ce se opri asupra unui trup prăbușit într-un lac de sânge: Era un ins înalt, slab, elegant îmbrăcat, ai cărui ochi sticloși, fără viață,

priveau în depărtări nedefinite. Arne îl recunoscu după descrierea tatălui său. În fața lui era cadavrul lui Jo lunganul! Era sigur de asta. Ultimul său gând fu acela că era probabil prizonierul dușmanilor lui Jo și ai lui Lombardi, prizonierul „Balenei”.

•

Willem Mart calculase că drogul îl va amorți pe Arne pentru câteva ore bune, așa că îl lăsase deocamdată să zacă în beci fără să se ocupe de el și plecase în oraș. Nu ținuse însă seama de vigoarea fizică, de vitalitatea tânărului.

Inginerul se trezi în mai puțin de jumătate de oră. Capul îl durea îngrozitor, dar când se sculă în picioare își dădu seama că amețeala îi trecuse. Se uită la ceas, apoi scoase iar lanterna și examină mai atent încăperea. Jo era într-adevăr mort, probabil de câteva zile, căci trupul lui începuse să duhnească. Într-un colț al beciului, Arne descoperi, cu uluire, o uriașă servietă albastră. O deschise, dar nu găsi înăuntru decât câteva pietricele. Acum începea să vadă ceva mai limpede în toată afacerea aceasta bizară. Bănuiala existenței a două grupuri rivale, pe care o avuseseră la descifrarea mesajului adresat de Strâmbul lui Lombardi, se adeverea. Din grupul „Delfinului” făceau parte Lombardi, Ali Hasan, Jo, „omul cu servieta albastră” și, ca un instrument inocent al lor, „Pâinea lui Dumnezeu”. Din grupul „Balenei” îl cunoștea până acum doar pe acest Willem Mart. Și poate că asemănarea sa cu Bob Lindsay nu era întâmplătoare. În orice caz, era limpede că Mart încercase să-l convingă de moartea lui Olaf Thördal și abia când constatase că nu reușise, recursese la drogarea și răpirea lui.

După căutări îndelungate, lumina lanternei dădu peste placa trapei. Era la o înălțime de cel puțin patru metri, dar Arne știu să-și folosească dibăcia de alpinist pentru a se cățăra până la ea, urcându-se pe diferite obiecte. Era încuiată, dar inginerul avea în buzunar o mică trusă de unelte universale, de care nu se despărțea niciodată. Meșteri câteva minute la trapă și izbuti să o forțeze.

Trecu repede prin casa pustie și când se văzu în stradă, răsuflă ușurat. Un orologiu bătea tocmai ora douăsprezece și jumătate. Arne opri un taxi și în puțină vreme era înapoi în port. În tot cursul drumului, se gândi ce va spune Willem Mart când

va coborî în beci, poate ca să-i facă și lui de petrecanie sau ca să-l lege, pentru a-l ține drept ostatec.

Când urcă pe punte, primul om cu care se întâlni fu Bob Lindsay.

— Ce e cu dumneavoastră? îl întrebă acesta, cu o voce care era parcă a lui Mart. Arătați îngrozitor de palid și aveți pete de sânge pe haină.

Arne îl privi îndelung:

— Ce-ai făcut astăzi dimineață, Bob?

Limarson tocmai apăruse de după cabina timonei.

— A făcut treabă bună, să știți, domnule inginer, spuse el. Am lucrat împreună, tot timpul, la curățirea și ungerea motorului.

— Ai vreun frate, Bob? întrebă mai departe Arne.

Marinarul rămase ca pironit locului.

Nu răspunse câtva timp nimic, apoi zise, cu voce stinsă, nesigură:

— Îl știți pe fratele meu, pe William Lindsay, domnule Arne?

— Am impresia că l-am întâlnit astăzi. Îți seamănă mult.

— Da, într-adevăr. Vocea lui Bob tremura. Poartă însă o mustață pătrată și e mai voinic decât mine… Acum înțeleg… petele de sânge… V-a atacat și a vrut să vă jefuiască?

— Poate că da. Cu ce se ocupă?

Bob ezită și de această dată, apoi, deodată, izbucni:

— Cu ce se ocupă? Cu cele mai mari ticăloșii care s-au scornit vreodată pe Pământ!

•

Gunnar Krag și Heda Thördal apăruseră tocmai și ei. Dispariția lui Arne îi îngrijorase foarte mult și bucuria revederii fu mare.

Hotărâră ca a doua zi să ridice ancora.

• **T1**, **T2**, **T3**...

Se aflau în drum spre Akureyri, un „oraș al heringului”, cum sunt denumite centrele pescărești din nordul Islandei. Acesta este al doilea oraș ca mărime din insulă, situat la capătul unui fiord care rivalizează ca lungime cu fiordurile norvegiene.

Cinau în salon, tăcuți, iar clinchetul tacâmurilor răsuna nefiresc de voios. Afară, o feerică auroră polară ilumina cerul, jucându-și vălurile, dar în încăpere atmosfera era apăsătoare. Acum, la aproape zece zile după recepționarea SOS-ului, la o săptămână de la descoperirea capsulei verzi din insula Jan Mayen, la câteva zile de când la Reykjavik aflaseră vești atât de îngrijorătoare, supraviețuirea echipajului de pe „Bergen” apărea din ce în ce mai îndoielnică. Desigur, aveau să-l mai caute o vreme, dar cu ce perspective?

Căpitanul examinase și el, cu mare atenție, hârtiile personale ale lui Thördal, pe care William Lindsay i le dăduse lui Arne în cursul discuției din restaurant. Era convins de autenticitatea lor și aceasta putea însemna că oamenii „Balenei” îi uciseseră pe Olaf și pe „omul cu servieta albastră” sau că-i făcuseră prizonieri, deși nici alte posibilități nu erau excluse.

Gunnar Krag își aminti apoi cum Arne descoperise, în timp ce navigau la apus de Islanda, câteva sfărâmături identificate până la urmă ca provenind din epava lui „Bergen”. Erau înnegrite, arse, ca și cum accidentul în care pierise vasul n-ar fi fost provocat de furtună, ci de un incendiu sau de o explozie. Cine ar fi avut însă interesul să provoace naufragiul? În afara „Balenei”, nu puteau bănui pe nimeni, dar substratul acestei mârșăvii le scăpa. Găsiseră și niște capace din plastic, provenind probabil de la recipiente. Toate erau notate cu T, mai precis cu T1, T2 și T3. Nimeni nu reuși însă să interpreteze această inscripție sibilinică.

Până la Akureyri mai aveau o zi bună de mers.

Aleseseră această modestă așezare drept escală a călătoriei lor în primul rând fiindcă era un centru important pe coasta de nord a Islandei, într-o regiune unde ar fi fost posibil ca naufragiații să ajungă. Mai aveau însă un motiv:

radiotelegrafistul de acolo, cu care Simion intrase în contact – ca și cu atâția alții – le dăduse o veste interesantă. La stația din Akureyri se recepționau, în ultimele zile, niște semnale foarte slabe, ce nu putuseră fi descifrate; păreau emise de o sursă nu prea depărtată. Simion aflase că aparatura stației din Akureyri era învechită, de putere redusă, în orice caz mult inferioară celei de pe „Vasco da Gama”; poate că din pricina asta nu reușiseră să le identifice.

Alegerea rutei spre micul port din nordul Islandei provocase o tensiune accentuată la bord. Arne Krag era de părere că expediția ar fi trebuit să procedeze altfel. După el, apărea acum necesar să se înceapă neîntârziat o cercetare sistematică a coastei nordice a insulei, pornind de la Isafjördur și continuând, etapă cu etapă, spre vest. Akureyri însemna o nouă întârziere, un ocol care trebuia evitat. Nu credea în seriozitatea relatării telegrafistului cu care comunicase Simion. Auzise de atâtea ori asemenea oameni vorbind despre „semnale indescifrabile”, care până la urmă se dovediseră a fi simple amăgiri sau pur și simplu născociri ale fanteziei. Dar, spre surprinderea sa, atât tatăl lui, cât și Heda fuseseră „de partea lui Simion”, cum spunea el înciudat.

De data aceasta, Arne deschisese iar discuția:

— Pierdem zile prețioase, tată. Mai ai timp să te răzgândești.

Căpitanul tăcea, așa cum obișnuia s-o facă atunci când nu socotea necesar să se angajeze într-o discuție. Privirea lui, adâncă și liniștită, părea să-i reproșeze fiului său ușurința cu care judeca lucrurile.

— Ascultă, Arne, nu te înțeleg, interveni Heda. Sunt atât de puține indiciile pe care le avem. Cum am putea să dăm la o parte pe unul din ele?

Îi era drag omul acesta, astăzi la fel de mult ca în prima zi când îl întâlnise. Dar îl și osândea pentru încăpățânarea lui, care mai întotdeauna se baza pe vanitate.

— Ne agățăm de un fulg, în loc să pornim o cercetare temeinică, răspunse Arne, vădit enervat. Procedăm neștiințific, pueril.

Odin continua să tacă. Zâmbise doar și strânsese buzele când fiul său rostise cuvântul „pueril” – și asta într-un fel care-l constrânse pe Arne să roșească.

Un timp, nimeni nu mai vorbi. Apoi, când Simion Breazu ieși din încăpere, Arne continuă:

— Nu am niciun fel de încredere în relatările acestui Breazu. V-am mai spus-o.

Heda se amestecă iar.

— În fond, ce îi reproșezi? Până acum s-a dovedit foarte folositor și cu toții vedem că e extrem de conștiincios.

— Și Sharpley părea la început un marinar model!

— Comparația mi se pare cu totul deplasată, Arne. Nimic nu justifică astfel de bănuieli.

— Nu-l observați de loc? E un ins care pare sau vrea să pară întotdeauna natural, degajat. În timpul liber cântă ca o pasăre, nu-și pune cravată nici când coboară în port și l-am văzut chiar citind „Meditațiile” lui Lamartine. Romantismul acesta pueril nu se potrivește cu un om civilizat și mi se pare de aceea „făcut”, menit să ne câștige încrederea.

— Romantismul și naturalețea nu sunt crime, după câte știu, replică Heda. S-ar putea ca nici lui să nu-i placă ochelarii sau cravatele tale.

— Îi iei mereu apărarea.

— Îl nedreptățești, Arne. Și te iubesc prea mult ca să te las sa fii nedrept.

— Te vei convinge într-o bună zi, Heda, că eu l-am dibuit mai bine decât voi. Numai să nu fie prea târziu atunci!

Căpitanul Krag se sculase în picioare. Arne și Heda se așteptau ca el să spună ceva, să intervină în discuția lor. Dar Odin părea absorbit de alte gânduri:

— Numai de-am intra în port înainte de-a începe furtuna, zise el, într-un târziu. Asta contează acum. Ați văzut cât de jos zboară păsările? Un iaht ca al nostru nu-i decât o coajă de nucă când valurile încep să clocotească.

• ERUPȚIA

În noaptea aceea, Simion Breazu făcea de cart în cabina timonei. Deschise un geam, căci instalația de încălzire radia prea tare. Marea era liniștită, ca un lac ferit de vânturi. Neptun o încremenise parcă, după furtuna care bântuise aproape o săptămână, împiedicându-i să iasă din Akureyri. Acum se aflau departe, la sud de micul port pescăresc Seydisfjördur, ale cărui luminițe sclipeau nesigur, în depărtare.

„Vasco da Gama” era ancorat la câteva sute de metri de coasta stâncoasă, neprimitoare. Aci, pe țărmul de vest al Islandei, îi dusese el, Simion Breazu, dar după atâtea zile de căutări zadarnice se întreba dacă răspunderea pe care și-o luase nu era prea mare.

Din salon răzbătea zvon de glasuri. Deci nu se culcaseră încă! Simion recunoscu inflexiunile vocii lui Arne Krag. Și, deși nu deslușea înțelesul cuvintelor, ghici ironia lor mușcătoare, care îl rănise de atâtea ori în ultimele zile. Probabil că-i reproșa din nou tatălui său, lui Odin, că s-a luat după „boemul de Simion”. Și într-adevăr, un hublou al salonului se deschise pentru câteva clipe și radiotelegrafistul desluși: „Ne-a dus de nas pe toți ghitaristul. Și poate că nu-i numai ghitarist și boem, ci încă ceva. V-am mai spus-o doar…”

Lucrurile stăteau prost după explorarea fără folos a țărmului – își mărturisea Simion. Aparențele erau împotriva lui.

Și totuși, indicațiile după care se orientase fuseseră foarte clare. La Akureyri, unde rămăseseră, fără să vrea, destulă vreme, a izbutit doar și el să prindă semnalele misterioase; o singură dată, e drept, dar tot a descifrat câteva cuvinte, care i-au dat certitudinea că veneau de la echipajul vasului „Bergen”. Își amintea și acum crâmpeiul de mesaj: „… adăpostit… captivi… coastă necunoscută… fier… vasul Bergen… încercați”.

Cât de mult s-a discutat în acele zile despre semnificația acestor cuvinte! Tot atât de mult ca despre ciudatele notări cu T1, T2 și T3. Cine să fi capturat echipajul? Poate „balena”, cum era botezată acea forță necunoscută, amenințătoare, cu al cărei

reprezentant se întâlnise Arne în capitala Islandei... Dar ce semnificație avea cuvântul „fier”?

Cel mai important lucru era însă stabilirea locului unde se aflau „captivii”. În această privință, Simion încercase să fie cât mai precis. Dispunea de un detector, pe care îl perfecționase mult în ultimele luni. Aparatul arăta că frântura de mesaj a echipajului de pe „Bergen” venea dintr-o regiune a coastei de vest a Islandei, situată între Seydisfjördur și Eskifjördur. De îndată ce vremea se îmbunătățise, „Vasco da Gama” pornise într-acolo, cu toată forța motoarelor sale.

Ținutul era accidentat, cu fiorduri adânci și munți stâncoși, care înaintau până aproape de mare. Gunnar Krag alcătuise mai multe echipe de explorare, conduse cu pricepere de Arne Krag, de el însuși și de Limarson. Străbătuseră zeci de kilometri printre vulcani stinși și ghețari. Trecuseră râuri scurte și repezi, specifice insulei și parcurseseră câmpuri întinse de lavă. Pe el, pe Simion, îl lăsau de obicei pe vas. Motivul invocat era acela că trebuia să fie mereu la post, pentru a recepționa eventualele mesaje pe care echipajul vasului „Bergen” le-ar fi putut transmite. Dar niciun mesaj nu mai răzbătea până la el și Simion se temea că scoaterea lui în afara acțiunii de cercetare a țărmului se datora neîncrederii pe care Arne o insinuase celorlalți.

Ciudat om acest fiu al bătrânului Odin – își spunea radiotelegrafistul. Cu toată rezerva lui față de autenticitatea mesajului recepționat, dăduse un exemplu neîntrecut de tenacitate și ingeniozitate în cursul expedițiilor organizate, străduindu-se să nu lase niciun ungher necercetat. „Bravo, Arne! îi spusese într-o seară tatăl său, cu ironie amestecată cu amărăciune. Așa ești tu. Întotdeauna iei premiul întâi. De data asta, e însă fără cunună, căci toți ne zbatem fără folos.”

Cu toate eforturile istovitoare, nimeni nu descoperise vreun semn al prezenței echipajului dispărut.

În fiecare seară, rachetele luminoase de pe „Vasco da Gama” brăzdau cerul. Niciun răspuns nu venea de la naufragiați. Misterioasa lor stație de radioemisie amuțise și când căpitanul Krag întreba dacă nu se mai recepționase nimic, radiotelegrafistul ghicea în glasul lui un reproș nerostit. Speranțele se topiseră aproape cu totul și Simion simțea cum negura celei mai grave învinuiri îl împresoară.

Îi veniră în gând cuvintele rostite, cu puține minute în urmă, de Arne: „… Și dacă nu-i numai ghitarist și boem, ci încă ceva? …” Oamenii aceștia considerau poate cu toții că el îi indusese în eroare…

Într-adevăr, acum, când localizarea sursei semnalelor părea dubioasă, cum mai puteau să aibă încredere în el? „Cine știe dacă Simion nu este și el omul lui Vitto Lombardi, ca Strâmbul” – aveau ei tot dreptul să se întrebe.

Dinspre salon se auziră din nou câteva cuvinte. Erau ale lui Odin: „Bați câmpii, Arne, pe cinstea mea! Cunoști oamenii, ca peștele uscatul…”

Apoi, brusc, glasurile se potoliră și peste puțină vreme lumina se stinse.

Simion Breazu cumpănea, pentru a nu știu câta oară, faptele. Dacă greșise, o făcuse fără intenții rele. Desigur însă, asta nu era o scuză.

Nu-și dădea seama unde putea să fie eroarea. Semnalele recepționate la Akureyri nu fuseseră o nălucire, iar în detectorul său avea mare încredere. Trebuia să-l convingă, dacă era nevoie, pe căpitanul Krag, să continue investigațiile: zile la rând, poate chiar săptămâni. E drept, barca de salvare nu avusese provizii decât pentru trei zile – așa scria pe biletul aruncat de valuri pe plaja insulei Jan Mayen. Dar de atunci se mai întâmplaseră multe și căpitanul Thördal era un om iscusit, care, o dată ajuns pe o coastă, știa să-și completeze rezerva de alimente. E drept, nu se putea ști ce se întâmplase în ciocnirea sa cu „Balena”…

Gândurile îl duseră pe Simion la nenorocirea petrecută în noaptea trecută. De cart fusese Bob Lindsay. Dimineața nu-l mai găsiseră. Dispăruse fără urmă. Desigur, multe se puteau presupune. De când plecaseră din Reykjavik, mai precis, de când aflase de prezența fratelui său acolo, Bob era foarte nervos. Când îl controlase în cart, pe la zece seara, Limarson îl găsise plimbându-se, cu pași mari, pe punte. Îl văzuse aplecându-se peste bord, parcă pentru a cerceta ce se petrece în apă și trebuise să-l strige de mai multe ori ca să se facă auzit.

Șeful echipajului presupunea că survenise un accident, că marinarul căzuse în mare și fusese sfâșiat de vreo dihanie, mai ales că pe apă descoperiseră câteva pete roșii, probabil de

sânge. Dimineața îl căutaseră, bineînțeles, și pe coastă, dar fără să dea de vreun indiciu, cât de neînsemnat.

Dar dacă Bob Lindsay nu era dușmanul, cum se pretindea, ci aliatul fratelui său?

Iahtul, apa, aerul, peisajul țărmului – toate erau nemișcate. Pe vas nu se mai auzea niciun zgomot. Nemișcarea și tăcerea care-l înconjurau îi șopteau parcă lui Simion despre zădărnicia eforturilor întreprinse pentru descoperirea lui Olaf Thördal, despre inutilitatea voluntariatului său în această expediție. Clipele treceau încet, apăsătoare, înecate într-o amărăciune nesfârșită.

Deodată, Simion tresări. La câțiva kilometri de mal, deasupra unui masiv stâncos, i se păru că vede un fel de abur, care se ridica în noaptea senină. Apoi, o coloană de apă țâșni la zeci de metri înălțime. Era un gheiser, o izbucnire de apă fierbinte, înconjurată de o aureolă cețoasă. Ca dezmeticit dintr-un vis, radiotelegrafistul scoase binoclul, pentru a observa mai bine fenomenul.

— O erupție fierbinte! Un gheiser! auzi Simion o voce la spatele său.

Era Heda Thördal, ivită pe nesimțite, în cabina timonei.

Parcă și glasul i se schimbase în ultimul timp, se gândi el: devenise mai grav, aproape sumbru. Cuvintele ei îi răsunară ciudat în urechi, ca și cum ar fi avut o semnificație cu totul deosebită. „O erupție fierbinte!” repetă Simion, fără să vrea.

În puțină vreme, erupția începu să slăbească și coloana de apă se micșora treptat, până ce dispăru cu totul.

— Să știi, domnule Breazu, spuse Heda, că eu am încredere în dumneata. Chiar dacă ai greșit, chiar dacă tata… – se opri, fără să rostească până la capăt temerea ei – buna credință și zelul de care dai dovadă sunt impresionante. Ne-ai ajutat ca un prieten adevărat. Am venit anume ca să-ți spun acest lucru.

În glasul fetei vibra un tremur de emoție și deznădejde. Simion simți că în clipa aceasta ar fi dorit, mai mult decât orice pe lume, să o ajute să-și regăsească tatăl. Dar în același timp, primele cuvinte pe care Heda le rostise când apăruse în timonă i se roteau, ca într-un vârtej, în minte. Nu știa de ce. Ea spusese doar atât: „O erupție fierbinte! Un gheiser!” O simplă constatare. Și totuși… O erupție *fierbinte*, o erupție *fierbinte*, o erupție *fierbinte*, repeta acum în Simion o voce interioară, care

apăsa mereu pe ultimul cuvânt. I se părea că e iar pe cale să facă o „descoperire” și se temea să nu fie o nouă amăgire.

— Știi, domnișoară Heda, cred că am judecat cam pripit lucrurile. Mi-e teamă că am pornit pe o pistă greșită… Mie lucrurile mi se păreau atât de limpezi! Sunt dezamăgit, dar mai cu seamă întristat că v-am încurcat. Știu că inginerul Krag mă crede chiar rău intenționat…

— Vorbele lui sunt nedrepte. I-am și spus-o. Te rog, nu le lua în seamă. Și eu și căpitanul îți suntem recunoscători pentru faptul că ai venit cu noi, pentru toată strădania dumitale.

— Cine știe dacă fără mine n-ar fi ieșit mai bine lucrurile. Ați fi găsit, în alt port, un alt telegrafist, cu mai puține idei năstrușnice.

— Nu vorbi așa. Dumneata ne-ai ajutat doar atât de mult!

— Aș vrea să vă ajut și în viitor. Ideile nu-mi lipsesc niciodată, dar uneori îmi întind adevărate curse. Uite, astăzi dimineață am descoperit pe mal câteva piese ale unor aparate de prospecțiuni geologice. Și m-am gândit că dacă barca naufragiaților a acostat într-adevăr aci, înseamnă că de la ei provin. În cazul acesta, cred că „Bergen” a fost în Insula Urșilor pentru a prospecta, în secret, minereuri. Poate că acele minereuri, vreau să spun probele respective, au fost puse în recipientele pe ale căror capace s-a scris T1, T2 și T3…

— Și n-ai spus nimănui nimic?

— Din nou să vin cu o „descoperire” care să inducă în eroare? … M-am gândit că în mesajul recepționat la Akureyri cuvântul „fier” era o parte din „zăcământ de fier”… Iar acum… Simion se sculă brusc în picioare: Acum, chiar în clipa aceasta, mi-a venit alt gând, cu totul alt gând.

— Ce vrei să spui? întrebă turburată Heda. Vorbește!

Simion își dăduse seama de ce îl obsedaseră cele dintâi cuvinte ale Hedei: „O erupție fierbinte”. Nu era vorba de fier, ci de un loc situat în apropierea unei… *erupții fierbinți*, a unui gheizer. Și poate că undeva, în văgăunile unei stânci, sau prăbușiți în crăpătura unui ghețar, se aflau dispăruții! Naufragiații nu mai emiteau semnale, fiindcă li se epuizaseră bateriile…

Îi împărtăși și Hedei gândurile și ea îl ascultă cu înfrigurare.

Simion duse binoclul la ochi.

Deasupra masivului stâncos îi atrase atenția un fir subțire de fum. Fum sau tot abur? se întrebă radiotelegrafistul. Islanda era o țară a izvoarelor fierbinți și a aburilor. Îi trecu și Hedei binoclul.

Pe urmă, îi arătă cele câteva piese pe care le descoperise și ei i se păru că recunoaște ceva din coloritul și formele aparatajului care fusese încărcat pe „Bergen”, la plecarea vasului din Trondheim.

— Trebuie să vedem neapărat ce-i cu fumul acela! spuse Heda, și odată rostite aceste cuvinte, simți în ea o forță nebănuită. Dezamăgirile de până acum nu trebuie să ne biruie!

Se hotărâră repede. Simion trezi un marinar din somn și-l rugă să-l înlocuiască la cart. Apoi, coborâră în barca care se legăna pe apă lângă iaht și o porniră spre țărm.

În timp ce vâslea, Simion o privea din când în când pe Heda și îi vedea fața împurpurată, ochii neliniștiți, scrutând depărtările. Cât de frumoasă era! La mal, trase barca pe pietriș și amândoi o porniră, aproape alergând, spre masiv.

Simion luase lanterna, dar Luna lumina atât de puternic, încât, cel puțin deocamdată, era de prisos s-o aprindă. Își auzeau pașii strivind grohotișul și li se părea că, în liniștea care-i înconjura, zgomotul acesta anunța un eveniment extraordinar.

Începură să urce. Suișul era greu, iar locul de unde se ridica fumul se dovedea mai departe decât păruse din iaht; Heda nu rări însă pașii, deși mișcările îi trădau oboseala tot mai accentuată.

— Să ne oprim puțin! spuse, după vreo jumătate de oră de mers, Simion. Abia te mai ții pe picioare.

Se așezară pe o piatră, istoviți.

— E fum, e sigur fum! spuse zbuciumată Heda, privind prin binoclu.

— Știți ce cred eu că este „Balena”? zise Simion într-un târziu, încercând să micșoreze încordarea care-i cuprinsese pe amândoi, printr-o deviere a discuției. E limpede că tatăl dumitale a fost trimis în Insula Urșilor, prin intermediul lui Lombardi, pentru interesele firmei suedeze unde lucrează italianul; „Balena” trebuie să fie o firmă rivală, cu interese potrivnice, care nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopurile. Tot ce am aflat noi duce la această concluzie. Dumneata ce presupui?

Heda parcă nu-l auzise. Nu răspunse nimic, se ridică cu greu și porni înainte, cu pași mari și egali. Grohotișul se terminase și acum pășeau peste blocuri întinse de granit. La un moment dat, Heda se împiedică și Simion o sprijini să nu cadă. Brațul ei rămase pe urmă într-al lui. Mergea anevoie, cu opintiri; picioarele o dureau, dar chiar dacă ar fi simțit că îi sângerează, ar fi mers mai departe, spre fumul acela, care acum se vedea bine și cu ochiul liber...

Ajunseseră sus, aproape de platou.

Deodată, într-un loc adăpostit între pereți înalți de stâncă, sub o boltă naturală, zăriră o adâncitură. Înaintară spre ea. Lumina Lunii nu pătrundea acolo; Simion trebui să aprindă lanterna. Razele ei dezvăluiră intrarea într-o grotă, pe care o stâncă prăbușită o astupase aproape cu desăvârșire. Prin deschizăturile rămase, fumul, un fum adevărat și nu aburi, se strecura afară.

— „Captivi!” exclamă Simion. Cuvântul acesta are poate alt înțeles decât am crezut!

Iar Hedei i se păru că vede scena, așa cum presupunea că se petrecuse: un bloc de granit lunecase, cu grupul de naufragiați, în adâncuri, iar în avalanșa asurzitoare ce-i urmase, o stâncă blocase calea spre hăul fără fund.

Din adâncuri se auzea un zgomot nedeslușit, un fel de tumult care putea fi al curgerii unei ape.

Heda se desfăcu de brațul lui Simion și porni spre intrarea cavernei. Pașii ei aveau ceva solemn și glasul îi răsună puternic:

— Tată! Tată!!

În spațiul boltit din piatră, strigătul stârni rezonanțe de orgă și apoi începu să se rostogolească în ecouri care se chemau unul pe celălalt. Era o revărsare sonoră neașteptată, răscolitoare, care dură îndelung, iar când amuți brusc, lăsă un gol uriaș în urmă-i.

Liniștea abia coborâse, profundă, ireală, încremenind totul, când din peșteră un alt glas cutremură tăcerea:

— Heda! Ferește-te!

Cuvintele căpitanului Thördal se rostogoliseră și ele în ecouri nesfârșite, alergând din stâncă în stâncă și înălțându-se apoi spre cerul negru, presărat cu stele.

— Ferește-te, Heda! Înapoi, pentru numele lui Dumnezeu! răsună pentru a doua oară, sugrumată, vocea din cavernă.

Era însă prea târziu ca să-i urmeze îndemnul. Heda și Simion simțiră cum lespezile se înclină, apoi le lunecă sub picioare și înainte de a putea să dea ascultare avertismentului, începură să se prăbușească într-un soi de pâlnie fără fund, izbindu-se, ca niște mingi, de pereții ascuțiți ai stâncilor. Un hohot de râs batjocoritor răsună din adâncuri.

• URMĂRIREA

Tatăl și fiul pășeau, la fel de tăcuți, peste câmpia de piatră, urmați de doi marinari, Mikael și Fred, înarmați cu puști. Limarson și un alt marinar rămăseseră la bord, ca să păzească vasul.

Peisajul era de o ariditate neînchipuită. Platoul de bazalt, sumbru în nuanțele sale cenușiu-închise, cu incluziuni scânteietoare de sticlă vulcanică, era brăzdat de crăpături uriașe, care se întindeau pe distanțe de kilometri. Părea o mare împietrită în plină furtună și apoi sfârtecată de explozii gigantice, o lume a formelor mari, dure, amenințătoare. Nicăieri nu se zărea măcar un fir de iarbă sau vreo floare, cât de plăpândă. Din loc în loc, aburii care se ridicau printre stânci dădeau priveliștii un aspect turbure.

Arne se întoarse către Mikael, marinarul pe care radiotelegrafistul îl lăsase de cart în locul său.

— Și Simion nu ți-a spus unde se duce? Ești sigur de asta?

— Absolut sigur, domnule inginer. A coborât împreună cu domnișoara Heda în barcă și i-am văzut îndreptându-se spre mal.

— Și după ce au acostat, încotro au luat-o?

— Nu știu, domnule Arne. Nu m-am uitat după ei. Credeam că pleacă la Seydisfjördur.

— Acolo nu sunt, Mikael. A fost Limarson, în zori, să-i caute… Nu-ți amintești despre ce vorbeau înainte de plecare?

— N-am dat atenție. Abia mă trezisem din somn și mai moțăiam încă… De un singur cuvânt îmi amintesc parcă: „erupția”. Cred că s-a repetat de mai multe ori.

— O erupție? N-am observat niciun gheiser prin apropiere.

— O fi totuși vreunul.

— Arătau grăbiți, Mikael?

— Da, de asta sunt sigur. Chiar foarte grăbiți.

— Simion voia s-o convingă pe domnișoara Heda să plece?

— Nu știu. Nu mi s-a părut. Amândoi erau nerăbdători să ajungă la țărm.

— Ciudat! Ce i-o fi atras oare pe mal? Și unde o fi dispărut barca?

Se apropie de tatăl său și-i spuse încet, ca să audă numai el:

— Tare mi-e teamă că acest Simion este omul Balenei sau al Delfinului!

Odin îi aruncă o privire dezaprobatoare. Era acum în fruntea grupului. Mergea tot mai repede, antrenându-i pe ceilalți cu autoritate în urma sa. În timp ce pașii lui de uriaș continuau să fie rari și egali, iar barba lui se mișca într-un du-te-vino lent, Mikael, care era mic de statură, aproape că alerga ca să se țină de el.

După o oră de drum, ajunseră la vreo jumătate de kilometru de o stâncă cu înfățișare ciudată. Părea o mână gigantică, crescută din platforma vulcanică, care ațintea, într-o încleștare disperată, cerul. De la această stâncă pornea valea Strygge, care urca, sinusoidal, spre un masiv muntos.

O mulțime de păsări se adunaseră la picioarele stâncii, ca un covor negru și mișcător. Țipau, fugeau ba încoace, ba încolo și din când în când izbeau cu ciocul una într-alta, de parcă s-ar fi luptat pentru o pradă. Câtva timp, nu deslușiseră care era pricina acestei învălmășeli.

Apoi, deodată, Arne începu să alerge.

— Un hoit! strigă Mikael, când ajunseră la câteva zeci de metri de stâncă.

Aruncară cu pietre și păsările începură să se agite, apoi se ridicară în aer, fâlfâind din aripile lor întunecate. O ploaie de pene curgea de sus.

— Un cadavru! exclamă Fred, cel de al doilea marinar, când ajunseră în apropiere.

Fața mortului fusese sfâșiată de ciocurile păsărilor, așa încât nu putea fi recunoscut. Hainele erau și ele ferfeniță, înecate în sânge. În câteva locuri, furia devoratoare a răpitoarelor dezvelise oasele albe.

— După statură aduce cu Simion, spuse îngrozit Mikael.

Arne simți cum un fior înghețat îi trece prin tot trupul. Simion?! Asta înseamnă că poate și Heda… Nu se-ncumeta să ducă gândul acesta până la capăt.

— Nu e Simion! zise Gunnar Krag. Să-l întoarcem: hainele trebuie să fie mai întregi pe spate. Ajută-mă, Fred!

Fred se trase cu câțiva pași înapoi. Cadavrul acesta ciopârțit era cel mai înfiorător lucru pe care-l zărise vreodată. Avea senzația că mâna care l-ar fi atins s-ar fi descompus, ca sub puterea unei vrăji.

Bătrânul Krag se apropie de cadavru și îl întoarse singur.

— E Bob, Bob Lindsay! exclamă Arne. Îi recunoscu mantaua albastră.

— Da, el e! spuse căpitanul Krag.

— Și nici măcar o groapă nu-i putem săpa în stânca aceasta! observă Fred, care nu-și mai putea lua ochii de la masa de carne sfârtecată.

Păsările continuau să se rotească deasupra cadavrului, coborând uneori până la numai câțiva metri de el. Strigătele lor se amestecau strident, asurzindu-i.

— Asta e opera fratelui lui! observă Arne încet, pentru sine.

— Nu-l putem lăsa așa, zise Odin. Și nici nu-l putem transporta într-alt loc. Eu spun să acoperim cadavrul cu o boltă de bolovani și pietre. Pe urmă, vom porni în sus, de-a lungul văii Strygge, să ne continuăm investigațiile.

Lui Arne i se păru că tatăl lui vorbise nefiresc de tare, de parcă ar fi vrut să fie auzit și de altcineva.

— Să luăm mai întâi pietrele aflate aici, lângă stânca asta în formă de mână și să le așezăm peste el, zise Mikael.

— N-or să fie destule, spuse Fred.

— Ai dreptate, observă Gunnar Krag. După ce le terminăm, rămâneți voi, Fred și Mikael, să păziți de păsări cadavrul, iar eu și Arne vom aduna alte pietre, ceva mai departe.

Din nou, Arne fu surprins de tonul ridicat pe care vorbise bătrânul. Și apoi, de ce ținea să adune el pietre, lăsând în schimb pe Fred și pe Mikael să se odihnească? Mikael protestă chiar, spunând:

— O să mergem noi după pietre, când s-or termina astea de aici!

— Taci!! șuieră căpitanul, așa ca să nu poată fi auzit decât din apropiere. Și mai în șoaptă: Suntem în pericol…

Arne și marinarii se puseră pe lucru, fără să protesteze, dar și fără să înțeleagă. Aplecându-se la un moment dat în imediata apropiere a lui Arne și prefăcându-se că ridică un bolovan mai greu, căpitanul îi spuse, așa ca numai fiul său să-l audă:

— Ascultă, Arne! Două țevi de pușcă ne pândesc. Briganzii sunt ascunși după niște stânci. Cadavrul a fost capcana și probabil că acum așteaptă să ne urcăm de-a lungul văii Strygge, pentru a ne ataca la strâmtoare. Când vom pleca după pietre, îi atacăm pe la spate.

Arne nu răspunse nimic.

Când se apropie a doua oară de el, Gunnar Krag îi șopti:

— Unul e la dreapta, destul de aproape, celălalt mai departe, la stânga. I-ai văzut?

— Da, tată, răspunse Arne. I-am zărit acum și eu.

— Trebuie să-i atacăm neapărat în același timp, cam la zece minute după ce-o pornim de aci. Îți voi da semnalul prin trei strigăte de corb.

— Nu vor fi acoperite de țipetele păsărilor care dau târcoale cadavrului?

— În curând vor fi mai slabe, vei vedea.

— Bine, tată.

— Și nu uita, Arne, că trebuie să-i prindem vii!

Acum bolta de piatră acoperea aproape cu totul cadavrul lui Bob și păsările începură să-și ia, una după alta, zborul. Doar câteva se încăpățânau să mai zboare deasupra locurilor.

— N-avem destule pietre p-aici! spuse iar tare căpitanul. Hai, Arne! Într-un sfert de oră suntem înapoi, cu desăgile pline…

Pornirăm fiecare într-altă direcție.

— Tu pricepi ceva? întrebă după câtva timp Fred. Despre ce pericol vorbea căpitanul?

Mikael dădu din umeri:

— Habar n-am. Să fim însă cu ochii în patru.

Minutele treceau greu.

Deodată, trei strigăte de corb răsunară și imediat după aceea un țipăt de om și câteva împușcături. Cei doi marinari îl văzură pe Odin coborând din spatele unei stânci.

De partea cealaltă a văii, Arne Krag cobora de asemenea, în salturi repezi, ducând după el un omuleț, care se zbătea, fără să izbutească să se smulgă din strânsoare.

— Ți-a scăpat, tată? întrebă tânărul.

— Da, Arne! A tras în mine și a trebuit să-l împușc.

— Bine că-l avem măcar pe ăsta, replică Arne. Hei! Mikael! Fred! Veniți să-l legăm!… Sper că ne va fi de folos.

Continua să-l țină strâns, de mâinile întoarse la spate, pe bandit, aceasta într-un fel în care ai ține o broască râioasă sau alt animal dezgustător.

Păsările nu se mai roteau deasupra bolții de bolovani care acoperea trupul lui Bob. Descoperiseră celălalt cadavru și acum făceau acolo o larmă asurzitoare.

Deodată, o rafală de armă automată răsună și Fred se prăbuși într-un lac de sânge. Ceilalți se retraseră spre un perete al văii, trăgând pe rănit și pe prizonier după ei. Arne și Mikael se repeziră în sus, cățărându-se pe stânci, în timp ce o nouă rafală, răsunând din altă parte, sfâșia liniștea.

• CAPCANA

— A murit, domnilor, a murit! Avea probabil o fiolă cu otravă ascunsă sub limbă și a spart-o între dinți. Și când mă gândesc că dumnealui era unica dumneavoastră șansă de scăpare!... Erik, ia cadavrul de aici și aruncă-l în curentul subteran...

Omul care vorbise astfel era William Lindsay, fratele lui Bob. În semiobscuritatea peșterii, luminată doar de o lampă de gaz, o umbră se desprinse de lângă el și încărcă mortul în spinare.

— Așa, Erik! Ești un băiat bun. Numai să nu te împiedici. S-ar putea ca, în acest caz, domnul Rinolf să cadă și să-și zdrelească degetele. Desigur, de suferit nu va mai suferi, dar să nu uităm că este subdirectorul unei mari societăți metalurgice și întotdeauna mi-a plăcut să respect rangurile... Cum îi spuneați dumneavoastră pe „Vasco da Gama”? Îmi amintesc parcă: „omul cu servieta albastră”.

William duse încă un pahar de coniac la gură și îl dete peste cap. Se sprijini apoi cu coatele pe măsuța plină de băuturi și se uită la oamenii din fața lui cu o privire împăienjenită.

— Ați rămas deci trei. Dumneata, Olaf Thördal, ești patriarhul, iar ei doi – niște tineri cam ușuratici. A fost de ajuns să se ridice un fir de fum peste acest sediu de campanie al nostru și dumnealor s-au lăsat atrași, ca niște muște spre hârtia ucigașă...

— Vor veni să ne salveze, tâlharule! izbucni Heda, încercând zadarnic să se elibereze de lanțul care-i lega brațul de peretele stâncos.

— Ce urât vorbiți, domnișoară. Oh, nu! Nu vor veni – sau mai curând vor veni altfel decât credeți dumneavoastră. S-au prins desigur și ei în capcană. Viața este o uriașă capcană, mai precis un amalgam de capcane, pe care ni le întindem unii altora.

— Asta pentru unii ca tine! spuse Simion. Ședea pe vine, cu capul aplecat înainte.

— Vor veni, William Lindsay! Și-atunci vai de tine! Tu nu-l cunoști pe Odin, spuse Olaf.

— Nu, dragii mei, nu vă mai faceți iluzii. Nu vor veni să vă scape.

Mustața mică îi tremura. Mai bău un pahar și-l servi și pe Erik, care reapăruse. Apoi continuă:

— Eram sigur că vor începe investigațiile pe marele platou de bazalt, iar acolo le va atrage atenția stânca aceea în formă de mână, unde începe valea Strygge. La picioarele stâncii am lăsat momeala: cadavrul neghiobului ăluia de Bob. Totul a fost precis calculat. Creștini buni, cum sunt, au încercat desigur să-i protejeze rămășițele de furia păsărilor răpitoare. În timpul acesta, oamenii noștri i-au atacat. Aceasta a fost capcana și aș paria o mie contra unu că nu au scăpat-o. Am trimis acolo câțiva băieți tare isteți și cred că acum îi aduc pe „salvatorii" dumneavoastră încoace, morți sau vii. Drept să vă spun, mi-ar plăcea să fie vii. Nu de alta, dar m-ar amuza peste măsură să asist la mișcătoarea revedere a celor doi căpitani.

— Monstrule! izbucni Heda. Ești primul om de pe această lume pe care simt că l-aș putea ucide cu mâna mea.

— Vai, domnișoară Heda, ce limbaj vulgar! Câtă brutalitate! N-ați bea mai bine cu mine un păhărel? Cred că mai avem de așteptat. După socotelile mele, întâlnirea din valea Strygge a avut loc pe la ora unsprezece dimineața. Acum e abia douăsprezece... Ce păcat că a murit domnul subdirector Rinolf! De fapt, era un om destul de abil: o vulpe șireată, ca și mine. Dacă ne-ar fi spus tot ce știa despre Insula Urșilor și despre alte locuri pe care le-a cercetat, putea să-și salveze viața lui și a dumneavoastră. Acum, dumneavoastră nu mai prezentați nicio valoare practică pentru „Balena" noastră, căci m-am convins că domnul Thördal nu a prea fost în temă.

— Dar ce-ați căutat de fapt pe insula aceea pustie? întrebă Simion, care parcă se încolăcise, pradă unor dureri de șale.

— Ce naivitate turburătoare! Chiar nu știți, domnule Breazu? Să vă spună domnul căpitan, omul „Delfinului" sau cum i se spune prin porturi: „Pâinea lui Dumnezeu".

William Lindsay sorbea acum pahar după pahar. Continuă:

— L-am strâns puțin cu ușa pe fratele meu și mi-a povestit, între altele, de capacele acelea de recipiente pe care le-ați pescuit. T1, T2, T3 – asta nu-ți spune nimic, domnule radiotelegrafist?

— Ce vrei să zici? întrebă Simion.

— De ce să mă mai ascund de dumneavoastră... Nădăjduiesc că pe lumea cealaltă n-o să ne mai întâlnim, mai ales că nici nu

cred în viața „de dincolo”… Deci, cărțile pe față: Tantal căutăm, domnule Breazu. Tantal căuta și expediția de pe „Bergen”, organizată de „Delfin”, adică de firma suedeză. Mai precis, minereuri de tantal, de pildă tantalit și columbit, ale căror probe au fost strânse în recipientele de pe vas. E un metal extraordinar, cu un viitor strălucit. Vă rog să mă credeți. Deși a fost descoperit încă din anul 1801 de compatriotul meu Charles Hatchett, abia în secolul nostru a ajuns să fie prețuit la adevărata lui valoare: echipamentul de radar, marile instalații chimice și fotografia în infraroșu sunt numai câteva din utilizările sale moderne. Ei bine, „Balena” și nu „Delfinul” va stăpâni tantalul din Insula Urșilor. Vom descoperi zăcămintele, chiar fără bunăvoința domnului Rinolf: e drept, vom pierde ceva timp, dar cred că acum expediția noastră geologică secretă lucrează deja acolo.

Heda se întoarse spre tatăl ei.

— Nu trebuia să faci asta!

Căpitanul Thördal trase adânc aerul în piept. Era un bărbat înalt și slab, cu ochi mari, având o expresie de nesfârșită bunătate.

— Sigur, fata mea. Ai tot dreptul să mă condamni… Am vrut să ieșim din lipsuri și n-am știut în ce junglă mă duce afacerea asta. Lombardi mi-a prezentat-o doar ca o investigație minieră, care trebuia făcută cu multă discreție.

— Când v-au furat actele? îl întrebă Simion pe Thördal. Și ce-a fost cu mesajele acelea?

— Să vă spun eu… interveni William Lindsay, care se sculase în picioare, clătinându-se. Începuse să se împleticească la vorbă, și se întrerupea la fiecare câteva cuvinte. O știu… mai bine. După naufragiul lui „Bergen”, la care Balena a contribuit și ea nițeluș, barca de salvare… a eșuat aci, pe țărmul islandez. În timp ce naufragiații dormeau, istoviți, pe mal… le-am șterpelit câteva lucruri și i-am… curățat pe… pe… trei dintre ei. În servieta albastră… n-am găsit însă planurile… și indicațiile la care ne… așteptam – probabil că se pierduseră cu prilejul… naufragiului – așa că… i-am lăsat pe domnii Rinolf și Thördal în viață, ca să obținem mai târziu de la ei verbal ce ne trebuia.

— Piratul! strigă Olaf.

Lindsay continuă nestingherit, după ce mai bău un pahar:

— I-am atras apoi... în această capcană, unde ei credeau că au căzut printr-o lunecare... naturală. Știam că au un... un mic radioemițător și eram bucuroși că o să vă... atragă pe dumneavoastră încoace. Timp de câteva săptămâni, au dus o existență... romantică, de robinsoni subpământeni, hrănindu-se cu animale... de peșteră și devorându-și... ultimele provizii. Apoi, când „Vasco da Gama” a apărut lângă țărm, ne-am arătat în această cavernă și i-am legat fedeleș. E limpede... nu?

— Limpede și machiavelic! spuse Heda, încet.

— Niccolo Machiavelli... este idolul meu... domnișoară! observă William Lindsay, care o auzise. Teoreticianul lipsei de... scrupule, al folosirii înșelăciunii, violenței și crimei... acest zeu splendid al cinismului a exprimat marea lege... a re... relațiilor umane.

— Așa cum le vezi dumneata, degradate.

— Așa cum sunt... de fapt și așa cum vor fi mereu. Totul e... să știi... să știi să așezi cursele... domnișoară. Să prinzi pe alții, dar să nu cazi niciodată în capcană.

Acum, Lindsay se apropiase, cu pași tot mai nesiguri, de prizonieri. Întindea tocmai mâna spre Heda, ca pentru a o bate pe umăr, când Simion sări în sus, ca un resort. Izbutise să-și desfacă lanțul, cu ajutorul unei dălți minuscule, ascunsă în mânecă, pe care bandiții nu o observaseră. Lovitura pumnului său îl culcă pe Lindsay la pământ, unde acesta rămase nemișcat. Simion îi smulse fulgerător pistolul de la brâu și-l îndreptă spre Erik. Traseră amândoi în același timp și ambele gloanțe își nimeriră ținta. Erik se prăbuși peste măsuța cu băuturi. Trupul lui zvâcni de câteva ori, ca parcurs de friguri și pe urmă încremeni. Simion, rănit la umăr, căzu în genunchi, dar reuși, cu un efort supraomenesc, să se târască până la Olaf, pentru a-i da dalta. Apoi își pierdu cunoștința.

Olaf se liberă curând de lanț și după ce îl bandajă pe Simion cu batista sa, îi desfăcu și Hedei lanțul, îl legă apoi pe William Lindsay. Cât despre Erik, acesta nu mai era viu. Simion își revenise între timp în fire.

Se pregăteau tocmai să caute ieșirea din peșteră, când o lumină puternică îi orbi. Auziră pași care coborau, apoi voci cunoscute, tot mai apropiate. Când, în sfârșit, se obișnuiseră cu revărsarea de raze, Odin și Arne erau lângă ei. Sus, la intrarea în

peșteră, zăriră silueta lui Mikael, care păzea doi oameni cu mâinile legate la spate.